

РЕШЕНИЕ

№ 233

гр. Пловдив, 20.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Емил Люб. Митев

Членове: Катя Ст. Пенчева
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20235001000290 по описа за 2023 година

С решение № 45 от 13.02.23 г., постановено по т.д. № 1074/21 г. на С. окръжен съд ЗК „Л.И.“ АД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на С. В. И. ЕГН ***** 30 000 лв. - застрахователно обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, настъпили при ПТП на 14.10.2016 г. ведно със законната лихва от датата на предявяване на доброволната претенция - 29.10.2020 г. до окончателното плащане на сумата, като за разликата над сумата от 30 000 лв. до претендирания размер от 150 000 лв. искът е отхвърлен като неоснователен.

ЗК „Л.И.“ АД е осъдена да заплати на адв. Н. Д. от САК, адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ на С. В. И. в размер на 2 130 лв. съразмерно с уважената част от иска, а в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт - държавна такса в размер на 1200 лв. и сумата от 210 лв. - разноски.

С. В. И. е осъдена да заплати на ЗК „Л.И.“ АД разноски в размер на 4 224 лв. съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението е постановено при участието на А. Т. Н. като трето лице - помагач на ответника.

Въззивна жалба против горното решение **в отхвърлителната му част** е подадена от С. В. И., която го обжалва с оплакване за незаконосъобразност и необоснованост и постановяване при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли в тази част решението да бъде

отменено и вместо него се постанови друго, с което предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от процесното ПТП бъде уважен изцяло до пълния му претендиран размер ведно със законните последици по отношение на разноските. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в полза на процесуалния ѝ представител адв. М..

Въззиваемата страна ЗК „Л.И.“ АД счита жалбата за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно в обжалваната му част. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Третото лице - помагач на ответника А. Т. Н. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Пловдивски апелативен съд, след преценка на събраните доказателства по делото, във връзка с изложените оплаквания и възражения на страните, приема за установено следното:

Съдът е бил сезиран с иск по чл. 432, ал.1 от ТЗ, предявен от С. В. И. против ЗАД ЗК „Л.И.“ АД за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получени увреждания при ПТП, настъпило на 14.10.2016 г., виновно причинено от А. Т. Н. при управление на автобус марка „И.“, рег. №*****, по отношение на който е налице сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ответното застрахователно дружество, валидна към датата на ПТП.

Обстоятелството, че към датата на ПТП е била сключена и действаща валидна застраховка "Гражданска отговорност на автомобилистите" с ответното застрахователно дружество е било безспорно по делото.

Безспорно е установено обстоятелството, че на 14.10.2016 г. ищцата е посетила гр. О. в Р.Т. по повод организирано пътуване (екскурзия) с автобус марка „И.“, рег. №*****, управляван от неговия собственик А. Т. Н., който към датата на произшествието не притежавал лиценз за международен превоз на пътници. Около 22.00 часа автобусът се върнал на територията на РБългария и около 22.50 часа спрял в района на с. Г., община Г., обл. С.З., където слезли осем от неговите пътници. Наред с тях С. И. също слезла от автобуса, въпреки, че това не била нейната спирка, за да си препореди багажа след свалянето на този на слезлите пътници. При тръгването на автобуса и затварянето на вратите на багажното отделение, тялото на ищцата било притиснато по такъв начин, че тялото ѝ останало в багажното отделение, а краката - стъпили на пътното платно. Вследствие настъпилото ПТП ѝ били нанесени множество тежки увреждания на здравето.

Позовавайки се на прието заключение на комплексна съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, както и на събрани гласни доказателства първоинстанционният съд е приел, че на 14.10.2016 г. около 22:50 часа, процесният автобус е спрял в центъра на с. Г. община Г., където слезли част от пътниците в него. Водачът е слезъл от автобуса и е помагал на пътниците да вземат багажа си. Последно водачът е бил от лявата част на багажното отделение и след като е предал багажа е заобиколил автобуса от предната му част и през предната врата е влязъл в него. В същото време пострадалата С. И. е слезла през задната врата, заобиколила е автобуса отзад и е отишла да провери дали някой не е взел багажа ѝ, като влязла в предната част на лявото багажно отделение. Водачът Н. е заел шофьорското място, затворил е вратите на автобуса и капациите на багажното отделение и попитал дали всички са по местата си. След като получил утвърдителен отговор, започнал да се подготвя за потегляне, като е следял изгасването на всички индикаторни лампи в таблото за отворени врати и капаци на багажното отделение, както и че няма правостоящи пътници в салона на автобуса. Водачът е потеглил от тази спирка и след около 500 м е спрял още веднъж в с. Г., за да слезе една от пътничките. При това спиране не се е налагало той да слиза и да отваря капациите на багажното отделение. Продължил е движението си към с. М., община Г. и по пътя някой от пътниците е съобщил на водача, че липсва един пътник - пострадалата И.. Той предположил, че е слезла в с. Г. и решил след като остави пътниците в с. М. да се върне да я потърси, тъй като на пътя между двете села нямал възможност да обърне посоката на движение, заради недостатъчна ширина на платното за движение. През цялото това време пострадалата се е намирала в лявото багажно отделение, като двата ѝ крака под коленете били притиснати от капака и са стърчали навън.

Прието е, че водачът Н. е имал техническата възможност да забележи краката на пострадалата на светлината на багажното отделение, ако през цялото време от около 11,57 сек (от момента на натискане на копчето за затваряне на капака до момента на затварянето и заключването му) е наблюдавал пространството при левия капак в левите долно и горно странични огледала.

Мотивиран е извод, че водачът на автобуса е нарушил разпоредбата на чл. 132, т. 2 от ЗДвП, според който задължение на водача при превозване на пътници е преди потегляне и по време на движение да осигури всички условия за безопасното им превозване, тъй като е бил длъжен увери, че всички пътници се намират вътре в пътното превозно средство, което задължение не е изпълнено от водача, който е предприел маневра потегляне при положение, че един от пътниците не е заел мястото си. Прието е, че допуснатото нарушение на водача на А. Т. Н. е в пряка причинна връзка с получените в резултат на ПТП телесни увреждания от С. В. И., при което са осъществени всички признаци на деликтния състав по чл. 45 от ЗЗД, като презумцията на чл. 45, ал.2 ЗЗД не е оборена, респ. при наличие на валидна застраховка "ГО" е налице основание за ангажиране и отговорността на застрахователя по прекия иск, предявен от пострадалото лице.

Горните изводи не се оспорват от страните във въззивното производство. В частта, с която в полза на пострадалата е присъдено

обезщетение в размер на 30 000 лв. първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

Във въззивната жалба се оспорва като неправилно решението в частта му, с която е прието, че е налице **съпричиняване** от страна на пострадалата. На първо място, се излагат оплаквания, че от страна на застрахователното дружество не е въведено надлежно възражение за съпричиняване, като за пръв път такова възражение е направено след изтичане на преклузивния срок за това, поради което произнасянето в тази насока от първоинстанционния съд е недопустимо. По същество се оспорва изцяло да е налице съпричиняване от страна на пострадалата, евентуално, че определеният размер от 80 % е изключително завишен.

В обжалваното решение е прието, че са налице действия на пострадалата, намиращи се в пряка причинна връзка с вредоносния резултат, изразяващи се в това, че същата не се е съобразила с дадените указания от водача на автобуса при спирането му в с. Г., а именно да слезат само хората от селото и други пътници да не слизат от автобуса; с това си поведение същата е нарушила разпоредбата на чл. 135 от ЗДвП, според която пътниците са длъжни да изпълняват указанията на водача и на персонала, обслужващ пътното превозно средство. С оглед конкретните обстоятелства, при които е настъпило ПТП, е определен процент на съпричиняване в размер на 80 %. Съдът се е позовал на показанията на свидетелите Т.З.С. и Д.И.М..

Оплакването, че възражение за съпричиняване не е въведено в процеса в рамките на преклузивния срок по ГПК, се преценява от настоящия съдебен състав като неоснователно. Още в отговора на исковата молба - т.2 от същия, застрахователното дружество е оспорило изцяло исковата претенция, като е направило възражения, че ПТП се дължи изцяло на поведението на ищцата, която е "поела неоправдано висок риск по собствена инициатива, изразяващ се в неправомерно слизване от автобуса без знанието и съгласието на шофьора и без да уведоми някой от останалите пътници за тези свои намерения и впоследствие е извършила действия /влизване в багажното отделение на автобуса и ненавременен опит за излизане оттам/, с които сама се е поставила в изключително опасна и много рискова ситуация, довели до самоувреда на здравето ѝ", включително се е позовал на нарушение на задълженията ѝ по чл. 135 от ЗДвП. Вярно е, че в отговора не е използвал термина "възражение за съпричиняване", като възражението е, че причината за ПТП изцяло лежи в поведението на ответницата, като се е оспорвало наличието на виновно и противоправно поведение на водача на застрахованото МПС. Възражението за по-голямото - че поведението на ищцата изцяло е причинило вредоносния резултат, включва и по-малкото - че това поведение е допринесло за настъпване на същия. Следва да се отбележи, че обстоятелствата, изследвани от първоинстанционния съд във връзка с въпроса за наличие на съпричиняване, са именно тези, наведени от ответника още с отговора на исковата молба, т.е. в хода на производството и след изтичане на преклузивните срокове не са наведени нови обстоятелства в

тази връзка от ответника спрямо тези, посочени в отговора. До края на процеса в първата инстанция ответната страна е поддържала становището си за неоснователност на предявения иск предвид изключителна вина на пострадалата поради така наведените обстоятелства. При това положение евентуалното искане, ако това становище се отхвърли, да се приеме, че е налице съпричиняване, не е ново такова, което да е предявено извън рамките на установения от ГПК преклузивен срок. След като е отхвърлена тезата, че посоченото поведение на ищцата изцяло е причинило вредоносния резултат, то от съда се дължи произнасяне за по-малкото - дали същото е допринесло за настъпването му и ако "да", в какъв размер.

Според показанията на свид. Д.И.М. когато автобусът спрял в с. Г., било нощно време, шофьорът казал да слезат само Г.ци и други хора да не слизат; багажът на хората от селото бил от лявата страна, а в дясната страна бил багажът на хората от С.З.; шофьорът попитал: „Тук ли сте всички?“, след малко част от пътниците казали: „Една жена я няма“, като това било след изминато разстояние от около два километра след тръгването. В с. М. разбрали, че е станала белята; свидетелят помогнал на шофьора да извади пострадалата от багажното, тогава тя казала, че отишла да види да не са й взели /откраднали нещо от нейния багаж; свидетелят бил пътували преди това два или три пъти с този автобус, когато нямало проблеми с организацията.

Свидетелката Т.З.С. е заявила, че също пътувала с автобуса при въпросната екскурзия до О., и на връщане, като спрели на първата спирка и се отворили вратите, шофьорът казал „Само които са от това село да слезат!“, предупредил, че това не е почивка и трябва да слезат само хората от тази спирка и да си вземат багажа. Свидетелката е посочила, че няколко пъти пътувала с този автобус и винаги багажът за С.З. се слагал вдясно.

В настоящето решение се цитират показанията на тези свидетели само в частта им, касаеща въпроса за съпричиняването. Тези показания са единствените събрани по делото доказателства относно ситуацията в автобуса към момента на спиране в с. Г. и за това дадени ли са някакви конкретни указания от водача на автобуса. По делото няма други доказателства, с които същите да влизат в противоречие, нито пък са налице противоречие между показанията на двамата свидетели М. и С. или пък вътрешни противоречия в показанията на всеки един от тях относно дадените указания от страна на водача на автобуса. При това положение въззивният съд намира, че обосновано, в пълно съответствие с тези гласни доказателства, в обжалваното решение е прието, че от страна на водача на МПС са дадени указания на пътниците да слезат единствено тези, които са от посоченото село и за тях това се явява крайна спирка на пътуването.

Неспазването от страна на ищцата на дадените указания от водача в насока да не слезат други пътници освен тези, за които с. Г. е последна спирка, е доказано по делото в светлината на коментираните по-горе доказателства. Но въззивният съд намира, че действието „слизване от автобуса“ само по себе си не е допринесло за настъпване на вредоносния резултат. В този смисъл счита за ирелевантни съображенията във въззивната

жалба за това дали дадените указания са стигнали до всички пътници в автобуса, които с оглед възрастта си били със затруднен слух и т.н. Не може да се каже същото обаче за последващото действие, предприето от ищцата - влизането във багажното отделение /без значение с какви конкретни субективни намерения е станало това/. Именно това действие обективно е довело до създаване на предпоставки за възникване на инцидента, при което изпълнява критериите за съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал.2 от ЗЗД.

Субективните действия на пострадалата, която е влязла в багажното отделение, без да уведоми за това нито водача на автобуса, нито пътниците, като е останала в него през цялото време, необходимо за затваряне на капака, са определени и в заключението на КСМАТЕ като причина за възникване на процесното ПТП.

С оглед посоченото въззивният съд споделя извода в обжалваното решение, че в случая е налице съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, но същевременно счита, че определеният в него размер от 80 % е силно завишен. Такъв размер по същество почти изцяло игнорира задълженията на водача на МПС по отношение осигуряване безопасността на пътниците, първо, във връзка със задължението му да се увери, че всички пътници са заели местата си в автобуса, особено като се има предвид, че се касае за организирано пътуване /екскурзия/, както и във връзка с установената техническа възможност водачът да забележи краката на пострадалата, подаващи се от багажното отделение, към момента на затваряне на капаците на същото. Настоящият съдебен състав приема, че размерът на съпричиняване на вредоносния резултат с оглед установената по делото конкретика следва да се определи на 30 %.

От приетото заключение на КСМАТЕ е установено, че вследствие на процесното ПТП, ищцата е получила следните **травматични увреждания**:

травматична ампутация на лявото ходило, осъществена медико-биологичния квалифициращ признак загуба или осакатяване на крак;

размачкване на II, III и IV пръст и открито счупване на I пръст на десния крак с наложила се ампутация на пръстите на дясното ходило, осъществили медико-биологичния квалифициращ признак трайно затруднение движението на десния долен крайник;

счупване през двата глезена на левия крак – счупването на костите на глезената област двустранно на левия долен крайник, сами по себе си осъществили медикобиологичния квалифициращ признак трайно затруднение движението на левия долен крайник.

Непосредствено след произшествието пострадалата е била приета в болнично заведение и са осъществени оперативни интервенции под обща анестезия по ампутация на силно увредени кости и тъкани; проведена е и медикаментозна терапия. Болките, които е изпитвала пострадалата, са били интензивни по време на осъществяване на увреждането и в периода на болничното лечение, след което са намалявали по интензитет до момента на възстановяване. Нормалният възстановителен период за травмите - счупването на глезените на левия долен крайник и счупванията с

отстраняването на пръсти на десния долен крайник е бил в рамките на 3-4 месеца. Във връзка с ампутацията на лявото ходило за осъществяване на функциите му са необходими помощни средства или протезиране на крайника. Ползването на помощни средства или протезиране е до края на живота, като при такъв род травми е наложително и приемането на болкоуспокояващи и съдоразширяващи медикаменти е за дълъг период от време.

Според показанията на свидетеля В.И.П. - син на ищцата, преди ПТП майка му била в добро здраве, имала само лек проблем с очите, живеела от шест години сама в П.б., като се грижела за доста голям двор със селскостопанска продукция, с овощни дървета, с асми, с много цветя, с цветна градина, водела пълноценен начин на живот като за пенсионер, който включвал дори ходене два пъти в годината на море, поддържала контакти с много хора на нейната възраст, ходела на почивки с приятелки в Г., Т., при роднини, пътувала сама с влак, автобус и сама се грижела за себе си; след ПТП майка му не била вече същият човек, тъй като освен физическите болки и страдания, най-много пострадала психиката ѝ - вече 5-6 години не се качвала на автобус, нито можела да се качи, нито поддържала вече контакти с предишните си приятелки, с роднини, срамувала се да се съблече и да си покаже краката дори пред семейството си; вече не била в състояние да се грижи сама за себе си, с изключение на най-елементарни неща като къпане и гледане на телевизия, не можела да ходи до магазина с изключение на един близък магазин, от който можела да си купи само кафе и вода; необходимо било при нея винаги да има човек, който да се грижи за нея и да ѝ помага; на къси разстояния се придвижвала с бастун, за по-дълги - било необходимо да ползва две канадки; била в инвалидна количка около два месеца, след това започнала да я ползва по-рядко, но много трудно я научили да се изправя на краката си, защото се страхувала да се изправя на краката си; около четири месеца след ПТП непрестанно имало човек за личната ѝ хигиена, който да я обслужва за всичко; на легло изкарала около два месеца; дълго време провеждала рехабилитация; повече от 20 дни били необходими, за да се изправи на краката си, да стои с двете патерици на краката си; страхувала се да стъпи на двата си крака; и до момента приемало обезболяващи, винаги на нощното шкафче имало аналгин и беналгин; имала протеза на краката си, боляло я, когато няколко минути стои с нея, сваляла протезата като лежи и я слагала само когато излиза по двора; вече не се качвала в автобус или във влак, когато се налагало да пътува, се качвала само в кола и само с човек от семейството; спяла около 1 - 1,30 ч и до 4-5 часа не можела да заспи; коренно се променило отношението ѝ към приятелките и останалите хора и към семейството, трудно приемала покани да отиде на кафе, на гости или някой да дойде на кафе; нивото ѝ на тревожност било много голямо, дори при най-обикновен, непринуден разговор избухвала в плач или се смеела не на място; изпитвала недоверие към всеки човек, което било съчетано със срам от това, което е в момента, като си спомняла каква била; от обездвижването след ПТП напълняла, краката ѝ били нестабилни, трудно се качвала или слизала по стълби.

В този дух са и показанията на свидетелката Н.И.П. - снаха на

ищцата, по професия медицинска сестра. На 15.10.2016 г., когато я видяла в болницата в С.З., свекърва ѝ от една работоспособна жена, която работела предходната година в магазинче за втора употреба, се била превърнала в парцал; била психически сломена, не можела и нощно време да спи от преживяния стрес; след изписването ѝ от болницата два месеца била на легло, имала декубитални рани и поставен катетър, имала нужда от чужда помощ за най-елементарните си нужди - къпане, обтриване и други, всичко се извършвало на легло; първо свидетелката се грижела за свекърва си, после мъжът ѝ; след два месеца извикали рехабилитатор и започнали за я изправят в седнало положение на леглото, започнали да пускат краката, от легнало в седнало положение ѝ трябвали около 15-20 дни за да се изправи, след това започнала да се изправя и да прави стъпки с проходилка; докато не започнали да слагат протезата на петата, не можела да се изправя; другият крак вече не бил стабилен, вървял на една страна, не могли да вземат обувки, бил отточен до коляното, тъй като не можел да се движи; впоследствие за нея започнал да се грижи големият син на свидетелката; продължавала и понастоящем да е в много тежко състояние - можела да се движи само в дома - до тоалетна, да си пусне телевизора, с чужда помощ можела да отиде до магазинчето да си купи нещо, вече не се качвала нито в кола, нито в автобус; направили естакада, за да може да се качва с количка. след раздвижването на рехабилитация ходела с патерици, след три - четири месеца започнала да ходи, като до ден днешен се движела с патерици; след изписването от болницата приемала тежки обезболяващи медикаменти; промяната на времето ѝ се отразявала на физическото ѝ състояние; преди инцидента била активна, но след това инцидента вече не била същата - не искала да се среща с приятели, дори с най-близките си хора, затворила се в себе си, живеела с това, което ѝ е останало.

По делото е прието и заключение на съдебно - психологична експертиза, според което претърпяното ПТП и получените от него травми са се отразили негативно на психиката на ищцата, като са променили в значителна степен живота и самочувствието ѝ. Трайните последици за психиката ѝ се изразяват в повишена тревожност, депресивни изживявания, емоционална лабилност и невротизация на личността. Първоначално катастрофата е предизвикала травматичен шок и ужас у ищцата, по време и непосредствено след инцидента тя е била в състояние на Остра стресова реакция, вследствие на което е настъпило разстройство в адаптацията, каквото обикновено възниква в периода на адаптация към значими жизнени промени или към последиците на стресогенно жизнено събитие, включително сериозна травма. Всичко това се е отразило на психическото и емоционално състояние на ищцата, изразяващо се в депресивно настроение, тревожност, безпокойство и чувство за невъзможност за справяне със ситуацията. Налице са психологически и емоционални травми вследствие на ПТП, които към момента на изследването сочат необходимите и достатъчни клинично-диагностични критерии, според които вещото лице приема, че вследствие на преживяното ПТП у ищцата е настъпило : Посттравматично стресово разстройство. Същото е възникнало като закъснял и протрахиран отговор на стресогенно събитие или ситуация/ краткотрайно или по- продължително/,

представляващо прекомерна заплаха за физическата ѝ неприкосновеност и психическия ѝ интегритет, поради което е препоръчителна консултация с психиатър и по негова преценка медикаментозно лечение. В резултат на пътния инцидент са настъпили негативни психологически изживявания за ищцата - тревога, безпокойство, емоционална лабилност, понижено самочувствие и самооценка, неувереност, отчужденост, избягващо поведение, дистресово припомняне на инцидента и страхови изживявания, като същите са с умерена степен на изразеност, водят до субективен дистрес и значимо затрудняват личностовото и социално функциониране. Мотивиран е извод, че настъпилите психически травми са в причинно - следствена връзка с процесния пътен инцидент.

При така събраните гласни доказателства и експертизи обосновано е прието в обжалваното решение, че като пряк и непосредствен резултат от ПТП ищцата е получила травмите, описани в заключението на КСМАТЕ, изпитвала е сериозни и силни болки към момента на инцидента и непосредствено след това, като същите постепенно са намалявали своя интензитет, на лечебният период е бил продължителен, като не е възстановена напълно, като и занапред до края на живота си ще се нуждае от помощни средства и протеза при придвижването си предвид травматичната ампутация на лявото ходило; за период около два месеца се е нуждала непрекъснато от чужда помощ и грижи и за най-елементарните битови и хигиенни дейности, тъй като е била в легло; след този период е продължила да има нужда от чужда помощ в периода на рехабилитацията и развиването, като и понастоящем не може да възстанови предишния си самостоятелен начин на живот, а е необходимо близък човек да ѝ помага и се грижи за нея; преживяла и силен емоционален стрес, като е настъпило посттравматично стресово разстройство, налагащо и консултация с психиатър; в психоемоционален план продължава да има негативни изживявания - тревога, безпокойство, емоционална лабилност, понижено самочувствие и самооценка, неувереност, отчужденост, избягващо поведение, страхови изживявания, които са в умерена степен на изразеност, като водят до субективен дистрес и значимо затрудняват личностовото и социалното ѝ функциониране. Настъпила е значителна промяна в начина на живот на ищцата - преди ПТП била енергична, общителна, събирала се с приятели, пътувала, сама се грижела за себе си и къщата, където живеела, а след инцидента се затворила в себе си, не искала да се вижда с приятели, не можела да се справя сама с ежедневните си дейности.

При така установените сериозни травматични увреждания, конкретните обстоятелствата, при които са настъпили, техния вид и интензитет, продължителния период на възстановяване и обстоятелството, че всъщност не е настъпило и за в бъдеще не се очаква пълно възстановяване, а ищцата до края на живота си ще има нужда от ползване на помощни средства при придвижването си, настъпилата сериозна промяна в начина на живот на пострадалата както в чисто битово отношение, така и в емоционално-психологичен план, възрастта на пострадалото лице, въззивният съд счита, че справедливият размер на дължимото обезщетение за претърпените неимуществени вреди следва да бъде определен на 150 000 лв., в какъвто

смисъл са и изводите на първоинстанционния съд. В тази връзка се вземат предвид и икономическата обстановка в страната към момента на настъпване на ПТП – 14.10.2016 г., ориентир за която са например официално обявените данни за средна работна заплата от НСИ - 990 лв. за четвърто тримесечие на 2016 г., съдебната практика за присъждане на обезщетения за подобен род травми към този период, както и нормативно установените нива на застрахователно покритие на застраховката „ГО“ към този момент - 10 000 000 лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица съобразно разпоредбата на чл. 492 КЗ /ДВ, (Обн. - ДВ, бр. 102 от 2015 г., в сила от 1.01.2016 г.).

Съобразно приетия процент съпричиняване и на основание чл. 51, ал.2 от ЗЗД дължимото обезщетение следва да бъде намалено до размер на 105 000 лв., до който размер предявеният иск се явява основателен.

Предвид посоченото настоящият въззивен състав намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният иск за присъждане на неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над 30 000 лв. до 105 000 лв. ведно със законната лихва, считано от 29.10.2020 г. до окончателното плащане на сумата, като вместо това следва да се постанови решение, с което в полза на ищцата се присъдят допълнително още 75 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

За разноските:

Съобразно уважената част от въззивната жалба в полза на процесуалния представител на жалбоподателката на основание чл. 38, ал.2 от ЗАдв следва да се присъди адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в размер на 6650 лв., изчислено по правилото на чл. 7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съобразно уваженият размер на исковата претенция дължимото адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал.2 от ЗАдв пред първата инстанция възлиза на 3850 лв., при което с настоящето решение в полза на адв. Д. следва да се присъдят допълнително 1720 лв.

Съразмерно на отхвърлената част от въззивната жалба в полза на въззиваемата страна ЗК „Л.И.“ АД следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 78, ал.8 от ГПК в размер на 100 лв.

Съразмерно на отхвърления размер на исковата претенция с настоящето решение ищцата дължи на ответника разноски за първа инстанция до размер на 1584 лв. В тази връзка обжалваното решение следва да се отмени в частта, с която ищцата е осъдена да заплати на ответното застрахователно дружество разноски за разликата над 1584 лв. до присъдения размер от 4 224 лв.

Съразмерно с уважения размер на исковата претенция застрахователното дружество с настоящето решение следва да бъде осъдено да заплати ДТ по сметка на ПАС в размер на 3000 лв.

Съразмерно на уважения размер на исковата претенция ответното застрахователно дружество следва да възстанови по сметка на ОС С.З. направени по делото разноски от бюджета на съда в общ размер на 735 лв. Следва с настоящето решение страната да бъде осъдена да заплати по сметка на първоинстанционния съд още 525 лв. /над присъдените 210 лв./

Предвид посоченото съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 45 от 13.02.23 г., постановено по т.д. № 1074/21 г. на С. окръжен съд В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен искът, предявен от С. В. И. ЕГН ***** против ЗК „Л.И.“ АД ЕИК ***** за присъждане на обезщетение претърпените от нея неимуществени вреди, настъпили при ПТП на 14.10.2016 г., **за разликата над 30 000 лв. до 105 000 лв.**, ведно със законната лихва от 29.10.2020 г. до окончателното плащане на сумата,

КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД ЕИК ***** да заплати на С. В. И. ЕГН ***** сумата **75 000 лв.** /допълнително над присъдените 30 000 лв./ - застрахователно обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди, настъпили при ПТП на 14.10.2016 г. ведно със законната лихва от 29.10.2020 г. до окончателното плащане на сумата.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 45 от 13.02.23 г., постановено по т.д. № 1074/21 г. на С. окръжен съд В ЧАСТТА МУ, с която е ОТХВЪРЛЕН искът, предявен от С. В. И. ЕГН ***** против ЗК „Л.И.“ АД ЕИК ***** за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 14.10.2016 г., **за разликата над 105 000 лв. до пълния претендиран размер от 150 000 лв.**, ведно със законната лихва от 29.10.2020 г. до окончателното плащане на сумата.

ОТМЕНЯ решение № 45 от 13.02.23 г., постановено по т.д. № 1074/21 г. на С. окръжен съд В ЧАСТТА МУ, с която С. В. И. ЕГН ***** е осъдена да заплати на „Л.И.“ АД ЕИК ***** разноски за **разликата над 1584 лв. до присъдения размер от 4 224 лв.**

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД ЕИК ***** заплати на адв. Н. Д. от САК адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ

пред въззивната инстанция в размер на **6650 лв.** , както и сумата **1720 лв.** /над присъдените 2130 лв./ - възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред първата инстанция.

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД ЕИК ***** да заплати по сметка на Пловдивски апелативен съд **държавна такса в размер на 3000 лв.**

ОСЪЖДА ЗК „Л.И.“ АД ЕИК ***** да заплати по сметка на Окръжен съд С.З. направени разноси от бюджета на съда в размер на **525 лв.**

ОСЪЖДА С. В. И. ЕГН ***** да заплати на ЗК „Л.И.“ АД **юрисконсултско възнаграждение** за въззивната инстанция в размер на **100 лв.**

Решението е постановено при участието на А. Т. Н. като трето лице - помагач на ЗК „Л.И.“ АД .

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____